

# İçimizdeki Düşman

— nevzat-taski · 02 Aralık 2010

İnsan aklına düşen, zevki himaye eder  
Manevi gücü görmez pusu kurdukça yalan,  
Azap duyan vicdanı, Tanrım ben ne yaptım der  
Ölümün rıhtımında arş'ın sırrıdır kalan.

Kibir zehirli duygu hırs nefretin aşısı  
Uykusunu kaçırır sevgiyle beslenenin  
Melalini gezdiren insanlığın sancısı  
Yeri var mı ruhunu şehvetle süsleyenin.

Gözlerini renklere teslim eden budala  
Tahayyül ettiğin an hangi anı kurtarmış  
Göster şu kâinatta kimin mevkisi ala  
Senin kirli mayanı şeytanın gücü sarmış.

Âdemsin, israf etme bu mukaddes zamanı  
Haktan başka keramet yaratan mı olacak  
Firavun gibi kine alet etme cihanı  
Ölümün girdabında yalanlar boğulacak

Fitratından ayrılıp vücuduna taparken  
Musa'nın esasını, görmezden geldi aklın  
İki yana ayrılan deniz yerden koparken  
Daha ne kadar sürer senin bu sapıklığın.

Adavet hissi ile yaktığın ateş yıktı  
Savurduğun mesnetsiz tavırların yüzünden  
Bugün bak karşımıza sanki canavar çıktı  
Hayatın güzelliği dökülüyor gözünden.

02/12/2010